

PARADIIS

Tõenäoliselt on iga inimolend kunagi õhanud... paradiislikus aeg-ruumis elamise järele. Justnagu tema olemus mäletaks tema eksisteeriva alge põlvnemist ja tema kontempleerivat tulevikku –märkides ära kahte referentsi-. Mäletada tema algupära: Eksistentsi; mäletada või vibreerida tulevikus: Kontemplatsioon...

Rõhutan: nagu referentsid. See ei ole ei algus ega lõpp. See on kulgemine.

Aga pöördume tagasi... selle paradiisliku ohke juurde.

Ning kahtlemata inimtegevus otsib, otsib seda heaolu seisundit, saavutusi, preemiaid, rõõme, pidusid... Siiani veel väga kohmakas!, kuid ta otsib seda! Ja võib-olla need kaks referentsi on tema motiiviks, mis annavad soovi **elada**: et saavutada see paradiislik seisund või positsioon.

Vastavalt sellele, milline on kultuur, ümbruskond ja... igaühe perspektiivid, paradiislikud seisundid mitmekesistuvad lõpututel tasanditel.

Linnades, mis on ümber piiratud sõja poolt, on paradiislik, et jõuaks kohale toit- nagu praegu Süürias-; mingi toit, üheks päevaks, mis... jagatakse ära terve nädala peale.

Alates nendest tasandites kuni... parfüümide, vaipade, helide, kliima, visioonide, olemiste peentasanditeni välja on inimkultuur asutanud paradiisi prototüüpe ning kanaliseerib neid “vabal ajal”, “puhkustel”, “turisminduses”..., otsides seda päeva või seda ööd, või neid paradiislikke päevi, et pärast naasta tagasi... karmi, tooresse ja raskesse argipäeva.

Palve tähendus üritab meid teavitada, et see paradiislik tasand, mida **elu** iseenesest on seda tundes ja tunnetades, on paradiislik alge.

Jah. Paradiislik tähendus asetseb elamise sees. See ei ole Loomingu kontemplatiivsuses ega eksistentsis. Selles tähenduses on juba “**elus**” olemine paradiislik tõik.

Kuid on nii, et tähenduse, suuna ja tee tõttu, mida mööda inimkond... oma tarkuses, teadmises, oma sekkumistes ja **elu** reaalsusega manipuleerimises liigub, jätab ta kõrvale **elu enda** hindamise ja väärtustamise, ning rajab selle, mida **võib** elus saavutada, kuhu **võib** elus jõuda, kui tõeliselt paradiislikkuse.

Ning paradiislik ei ole mitte see, mida saavutatakse, see kuhu jõutakse, see, mida kätte saadakse, vaid jõud, pingutus, sihikindlus, olemine ja areng saavutuseni **jõudmisel**. Hiljem see, mida saavutatakse, vastavalt selle kultuuri parameetritele, on juba iganenud, käibelt kadunud; on juba... vana! Jällegi tuleb esile kutsuda järgmine projekt, ja järgmine, ja järgmine, ja järgmine... Ning kõik generatsioonid ning iga indiviid liigub rahutult, ihalevalt otsides edusamme, või siis –või- end stabiliseerides, tüdinedes elust –nii nagu paljudel kordadel juhtub-.

Ärgata, teadvuses, elu tundmisele, ohke **tukslemisele**... on paradiis.

Võim(e) –ilma **Võimuta**- väljendada elu liikumises, meeltega, kujutluspiltidega, fantaasiatega... see on hüperparadiis.

Võib tunduda... -"võib tunduda"-, et sellise palvusliku skeemi juures justkui üritataks..., et kõik ümberringi oleksid rahul, ükskõik milline see tema reaalsus siis on!

Annaks jumal, et see nii toimiks. Kuid ei. See ei ole asja mõte. Ideeks on, et **kõik** olendid võiksid ärgata teadvusele, mis on...elamine!, ning et kõik olendid ärkavad teadvusele, mis on elu teostamine! See on paradiislik alus. Ning lähtudes sellest, arendame me välja oma vourusi, häid omadusi, ressursse –mille jaoks me olime loodud-. Ning niiviisi laiendame oma paradiislikku elu... koos materiaalsega, ilma selleta...; koos erinevate ja väga mitmekesiste positsioonidega.

Kui me selle tee, selle suuna omaks võtame, siis kahtlemata... raskused, ebamugavused, vastuolud, vaidlused, tülid... hakkavad, vähemalt, vähenema; kurtmised, kaebamised, protestid... vähenevad kõikide sensitiivsuste arengu tulemusel –arengu tulemusel-, mis meile head meelt ja rõõmu valmistavad, meile rahuldust pakuvad ja mida meie pakume. Pole vajadust otsida teise nõrku kohta. Ei ole vajalik teise üle domineerimine ja kontroll. Minus on orginaalsed ressursid, unikaalsed, kuid samal ajal jagatavad, helled, solidaarsed..., sest me oleme ühe paradiisliku sündmuse integreeritud elemendid: **ELU!**

Mõni päev tagasi esitleti meile ühte lugu, mis alguses meid üllatas oma fotoga. Kuid hiljem, süvenedes sellesse loosse rohkem, hämmastas. Ning see sobib kokku tänase palve tähendusega. See on "kausi tüdruk". Tüdruk, kel ei ole ei jalgu, ühte kätt...; kes on keha ja pea ja üks käsivars, mille laba vaevalt... Ning liigub ta kausi sees, ühes anumas. Tema vend -14 aastane-, kannab teda pea peal, et ta paluks almusi. Ta on üks kummaline objekt.

Me ei tea mispärast. Kuid, sarnaselt, läks ka ühel tema vennal. Kui temalt küsiti, kui kummaliselt objektilt (sic)..., et kuidas ta end tundis, kuidas ta elas selles kausis, vastas ta "et oli õnnelik, kuna oli elus".

Kahtluseta võib meil piisavalt raske olla panna end sellesse situatsiooni... ning elada sellises konditsioonis. Kuid oleks - oleks-..., me ei söenda öelda, et "kindel", kuid "väärtuslik" mõte, idee, et elu on paradiislik, kui sellistes tingimustes elamine on paradiislik.

Kui me vaatleme või näeme selliseid "piiripealseid" juhtumeid – nimetagem neid nii- või elu komplitseeritud situatsioone ning seda rahutust ja soovi jätkata, siis vähemalt võime mõelda, et on olemas **midagi** igapäevases olemises ja tegutsemises, mis... teeb võimalikuks jätkamise, olgugi, et tingimused on vaenulikud, väga vaenulikud.

Kindlapeale, mõnikord... ilmselge on meile nii lähedal, kuid meie sihikindlalt vaatame teisele poole. Ning kui me selle avastame, tõenäoliselt tunneme end pettununa. Me kujutasime endale ette mingit...

Ettekujutamine iseenesest on juba üks elu väljendus!...

Selles koordinaadistikus võiksime öelda, et inimlik elab paradiislikult ühes Universumi paradiislikus paigas.

Ja, jah! Olgugi, et mõistus ja loogika ütlevad: *“Ah!, selles kohas on see nii; seal teises teistmoodi...”*. Pole tähtsust. Ei oma tähtsust tähenduses, et see ei tühista algset postulaati: ükskõik missugustesse tingimustesse ma ka ei satuks, kui minu elu teadvus on ärkvel ning selle tulemusena minu võime luua, arendada, toota, realiseerida on aktiivne, siis võin ma teadvustada, et elan paradiisis, et ma olen paradiislik; et **Elu**, et on olemas **Elu** kui Eksistentsi väljendus ning kui kulgmine Jumalikku Kontemplatsioonini... -ning niiviisi, me teda seal piiritleme; väikese ääremärkusena-, mis võib muuta meie igapäevase **olemise**, **hoiakute** perspektiive!...

-Kas sa väärtustad “paradiislikuna” oma tütre head tervist?

-Ah! See on normaalne.

-“Ah! See on normaalne”... Ah! Olgu!...

See on nagu väike test:

-Kas sa väärtustad, et sa sööd hommikust, lõunat, oodet, õhtusööki... samal ajal kui on miljoneid, kes seda ei tee?

-No need on ju lodevad, laisad inimesed, hulkurid. Nad... ei arene; ei... Kuid meie küll..

-Ah!...

-Kas sa väärtustad seda, et... mitte enam “paradiislik”, vaid kui tulus, kasulik on see, et sul on riideid millega end katta, et neid vahetada..., voodi kuhu heita...? Või ka see on...

-Jah. See on loomulik!

-Ah! “Loomulik”... Juba.

Ehk siis, tavaliselt, ei väärtustata neid ube, seda riietust, seda olemist, mis meil võimaldab öelda: *“Ei, seda ei tahan seda teist”, ise otsustada mida...*

-Otsustada “mida”...? See on hüperparadiis!...

-Kas me mitte kõik ei olnud võrdsed, ühesugused?

*-Ei, ei! Mitte kunagi ei ole me olnud võrdsed. Me oleme kõik erinevad. Kuid meil on kõigil ühine seeme: **Elu!***

Veel enam, kui elu jäetakse maha teiste olekute suunas, siis elu jääb siia!, tema elu jääb siia! Mälestustena, obeliskidena, kirjadena, sõprusena,... Ükskõik mil moel!

See, mis tuleb pärast, sel ei ole ...midagi pistmist –ühenduse mõttes- eluga!

Me ei ürita ei aru saada ega mõista!, ei! Tõendada, tunnistada: kui see, mida me nimetame “eluks” see liigub –see liigub- see liigub... poole? Kuid elu jätkub siin!...

Kõik, kes olid elus, ei ole elust väljas. See on veidike müsteeriumit. Veidikene.

Selleks, et päästa müsteeriumit, et paljudel kordadel räägitakse “igavesest elust”, on ju nii? Justkui igavene elu oleks kahes osas: üks osa struktuuriline, materiaalne, konfigureerunud, siin; ning teine osa mitte materiaalne, deskonfigureerunud, seal.

Kas teile ei tundu see natuke lineaarne ning *made in human people*?

Ei! See ei ole nii.

Müsteeriumi kulgemises on elu, kindlapeale, igavene... siin –Elu-. Eksistents, oma lõpmatuses, oma suures müsteeriumis, on lõputu ja kokku sulandunud Loominguga, kontemplatiivses seisundis, erinevates ja väga mitmekesistes positsioonides. Kuid see ei ole siis enam elu. See on teistsugune olemus.

Elamine on nagu teadvus paradiisist!, paratamatult valmistab ta meid ette ärkamiseks **teistsugusteks** olemusteks, erinevateks Elust, või isegi!... ta võib meid panna nendega kontakteeruma... elu ajal.

-See on kui väike detail-.

Need, kes meile müstiliselt on oma kogemused pärandanud, need, kes müstiliselt elavad nendes tunnetustes, näitavad meile..., et elamine, elu on “paradiislik” olek; mis on sissejuhatus mingile kvalitatiivsele ja kvantitatiivsele, **transfigureerunud** hüppele!, mingi tundmatu, müstilise positsiooni poole, mille esimese referentsina asetame Loomingu naudingulisse kontemplatsiooni.

See on **esmane** lähenemine..., mis muutub meie jaoks **usaldusväärseks** –teatud maani, ma nõustun-, läbi meditatsiooni, läbi kontemplatsiooni, läbi palve..., kuid mis **annab meile lõpmatuse, igaviku, surematuse perspektiivi!**...

On... aeg palvetada, kui paradiisi väljendus.

On aeg... naeratada, kui naudinguline kohakolek.

On aeg end äratunda privileegina, privilegeerituna.

On aeg... tänada.

On aeg kasvada ja muuta loovaks... iga sekund.

Paradiis on siin.

Elu on seda.

***